

5. Tiến về vòng tay của Chúa Cha

Để minh họa cách đơn giản nhất về những gì mà mầu nhiệm Thánh tẩy sinh hoa trái trong chúng ta, cha muốn đề cập đến một tác phẩm nghệ thuật, mà cha nghĩ nó mô tả điều đó cách biểu tượng. Đó là bức tranh “Những bước đi đầu tiên” của danh họa Vincent Van Gogh, ông diễn giải một bức tranh của Millet theo phong cách của mình. Nó miêu tả về một em bé chùng một tuổi, đang được mẹ tập đi, hướng về phía người cha cách chùng vài mét, ông mỉm cười giang rộng tay chờ ôm người con vào lòng.

Từ bức tranh này, tất cả đời sống kitô hữu chúng ta được soi chiếu, cha sẽ quay trở lại điều đó, vì đối với cha nó biểu lộ bản chất của việc sống trong hy vọng là gì. Nhưng bây giờ, cha xem nó như một hình ảnh biểu tượng về đời sống mới mà Phép rửa mang lại cho chúng ta. Phép rửa như là những bước đi chập chững khởi lên từ Mẹ Giáo Hội, để chúng ta bắt đầu hành trình tiến về vòng tay của Chúa Cha, Đấng vui mừng thu hút và chờ đợi chúng ta đến với Ngài. Trong đời sống này, chúng ta nhìn ngắm Chúa Cha khi gặp gỡ Chúa Kitô. Nơi Chúa Kitô, Đấng hiện diện trong Giáo Hội, và Giáo Hội tỏ lộ Ngài cho chúng ta, Ngài cho chúng ta thấy Chúa Cha, Ngài mời gọi và chờ đợi chúng ta tiến bước về cùng Cha, bởi vì Ngài muốn chúng ta ở với Ngài trong đời sống vĩnh cửu. Giáo Hội nâng đỡ chúng ta, không phải để giữ lấy chúng ta, nhưng để chúng ta không những học cách đi, mà cả chạy về với Chúa Cha. Em bé trong bức họa của Van Gogh, giống như ông Adam bị cầm tù, liệt lào trong luyện ngục, và Đấng Phục Sinh đã đến để phục hồi ông. Chúa Kitô cầm lấy ông, nâng dậy và dẫn đưa về với Chúa Cha. Tất cả nhân loại được nâng dậy bởi Đấng Phục Sinh, để bắt đầu một đời sống mới hướng về vòng tay của Thiên Chúa. Vòng tay đó cho chúng ta thấy mình được Ngài yêu thương, đến nỗi hiến dâng cả Con Một của Ngài.

Phép rửa trở nên một nhận thức trong chúng ta, như cách em bé nhận ra người cha đứng đó và gọi nó tiến về phía ông để trao cho nó vòng ôm đầy ấp tình thương yêu. Người mẹ, nghĩa là Giáo Hội, tập cho đứa trẻ đứng và nói với nó về người cha, mời gọi nó đi đến với ông bằng sự tin tưởng. Giáo Hội là cộng đoàn tín hữu, trong đó chúng ta sống, sẽ là chính mình nếu luôn thúc bách chúng ta đến với Chúa Cha là Đấng thu hút chúng ta.

Chúa Kitô nói với chúng ta, Ngài “là đường, là sự thật và là sự sống”, Ngài chính là sự sống của chúng ta, thiếu Ngài chẳng ai có thể đến được với Chúa Cha (x. Ga 14,6), thấy Ngài là thấy Chúa Cha, Đấng yêu thương chúng ta (x. Ga 14,9), Chúa Cha luôn rộng lòng để ôm lấy tất cả chúng ta.

Có một số Giáo phụ đã khẳng định rằng Chúa Con và Chúa Thánh Thần là đôi tay của Chúa Cha để ôm lấy chúng ta vào lòng Ngài.

Những bước đi đầu tiên mà em bé thực hiện để đến với người cha là biểu tượng của những bước đi trong đời sống chúng ta hướng về Thiên Chúa. Em bé chấp chững những bước đi đầu tiên để hướng về vòng tay của người cha, đó là lúc em bắt đầu hành trình trong suốt đời sống của mình, có thể dài 80, 90 năm. Tương tự vậy, tất cả hành trình dương thế của chúng ta, dù dài hay ngắn, nó cũng tượng trưng cho những bước đi đầu tiên của đời sống không giới hạn ở trần gian. Cuộc sống dương thế là những bước đi đầu tiên cho đời sống vĩnh cửu, vì đó là những bước đi mà Giáo Hội chỉ dạy chúng ta đi đến với Chúa Cha. Nếu vì lẽ gì đó, cuộc sống chúng ta không hướng về vòng tay của Chúa Cha, thì mình sẽ chẳng tiến bước, chẳng thăng tiến được trong cuộc lữ hành mà đời sống trao ban. Chúa Giêsu đã đến khuyến khích chúng ta đi về với Chúa Cha, Ngài ở trước, ở gần, để chúng ta nghe tiếng, thấy dung nhan và vòng tay của Ngài, như em bé trong bức tranh thấy và nghe được tiếng cha mình.

Khi chúng ta ý thức như thế, thì tất cả đời sống sẽ biến đổi. Trên hết, chúng ta cần ý thức về điều này, nghĩa là tiếp nhận Tin Mừng của Chúa Kitô, Đấng rao giảng cho chúng ta về Chúa Cha, mời gọi chúng ta đi theo Ngài để hướng về Cha, đổ tràn ý nghĩa và vẻ đẹp trên mỗi bước đi của chúng ta, dù mệt mỏi, tăm tối hay quạnh hiu. Như thế, hành trình của đời sống, của ơn gọi sẽ vui tươi, tràn đầy sự tin thác, bởi vì chúng ta được thu hút bởi dung nhan hiền hậu của Chúa Cha để đến với Ngài. Trong Chúa Kitô, Ngài như nói với chúng ta: “Hãy đến với Ta! Hãy vào Nhà Ta! Cha đang chờ con! Con cứ việc đi tới!”.

Sự tin thác và niềm vui cho cuộc lữ hành này là sự cậy trông. Không phải cậy trông là có thể khởi hành, vượt qua hay treo lên được những con đường gian khó, nhưng là một hy vọng chắc chắn để khởi hành và đi tới, vì chúng ta tiến về, để được ở trong vòng tay của Thiên Chúa, Đấng ban lại ý nghĩa và sự vĩnh cửu cho đời sống chúng ta.

Đây là niềm cậy trông thiết yếu để sống ơn gọi, sống cuộc đời trần thế như nó là và sống nó với sự thật, nghĩa là tôn trọng căn nguyên và cùng đích đã ban cho chúng ta. Nó tuyệt đối cần thiết để sống ơn gọi của chúng ta, với bất kì bản chất nào của nó, ơn gọi tín hữu giữa đời, ơn gọi hôn nhân gia đình hay ơn gọi sống đời khiết trinh.

Chúng ta thường thấy những người trẻ ít kiên trì trong ơn gọi, họ từ bỏ ngay sau những bước đi đầu tiên. Có lẽ, họ nghĩ phải có sức mạnh, khả năng để có thể đi hết đường dài. Không phải thế, dù cho họ có sức mạnh, tài năng, thì điều đó cũng không làm cho họ trung thành đi đến cuối đường, mà là đức cậy, nó đang thiếu và chúng ta đang cần tới. Để sống chiều sâu của một ơn gọi, một sự vụ trong đời sống, thì chúng ta cần đi con đường của mình với đôi mắt và tâm hồn hướng về Chúa Cha, là Đấng kêu gọi, thu hút và muốn ôm lấy chúng ta vào lòng Ngài.